

■ Ἐλεῖμων Κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἐλίγιος (Ελουά)

Ἐπίσκοπος Νογιὸν

† 1η Δεκεμβρίου 660

Ὁ Ἅγιος Ἐλίγιος γεννήθηκε ἀπὸ χριστιανοὺς γονεῖς στὴν περιοχή τῆς Λιμόζ, στὸ Λιμουζὶν τῆς Γαλλίας, τὸ 588. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐφάνη τὸ μεγάλο του τάλαντο στὴν τέχνη τῆς χρυσοχοΐας καὶ τῆς κοπῆς νομισμάτων.

Εἰσῆλθε στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλικοῦ θησαυροφυλακίου στὸ Παρίσι καὶ ὁ Βασιλέας Κλοταῖρος Β΄ (584-629), ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθῆ τὴν ικανότητα καὶ τὶς ἀρετές του, ἀνέθεσε εἰς αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ ἕναν θρόνο ὀλόχρυσο μὲ φυτευτοὺς πολύτιμους λίθους.

Ὅταν ὁ Ἐλίγιος τοῦ παρουσίασε ὠλοκληρωμένο τὸ ἔργο, ὁ Ἡγεμόνας ἐκστασιάσθηκε μπροστὰ στὴν ἀριστοτεχνία του. Ἡ κατάπληξις του ὅμως ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν ὁ νεαρὸς χρυσοχόος τοῦ παρουσίασε ἕναν ἀκόμη θρόνο, ἐξίσου λαμπρὸ μὲ τὸν πρῶτο, λέγοντας ὅτι τὸν κατεσκεύασε γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένος ὁ χρυσὸς ποὺ τοῦ περίσσευσε.

Ἐπὶ τόπου ὁ Βασιλέας ὥρισε τὸν Ἐλίγιο Μέγα Ἀργυροχόο τοῦ Βασιλείου καὶ Ἔφορο τῶν Νομισμάτων καὶ τὸν ἐκράτησε κοντά

του ὥστε νὰ μπορῆ νὰ τὸν συμβουλευέται καὶ νὰ ἀκούῃ τοὺς σοφοὺς καὶ νουνεχεῖς λόγους του.

Ο Ἐλίγιος, ἂν καὶ περιεβλήθη τιμὲς καὶ ἀπέκτησε πλούτη, σιγά-σιγά ὁμως ἐγκατέλειψε τὰ περιττά, φοροῦσε τρίχινο χιτῶνα κάτω ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ ἀφιέρωνε ὅλες του τὶς δυνάμεις στὴν ἀρωγὴ τῶν πτωχῶν καὶ στὴν ἐξαγορὰ αἰχμαλώτων: Ρωμαίων, Γαλατῶν, Βρετανῶν, Μαυριτανῶν, Σαξόνων, οἱ ὅποιοι ἐπωλοῦντο σκλάβοι στὶς ἀγορές. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἠσπάζοντο τότε τὴν Πίστι τοῦ Χριστοῦ, εἰσέρχοντο σὲ Μοναστήρια ἢ παρέμεναν πλησίον τοῦ Ἁγίου ὡς ἀφωσιωμένοι βοηθοὶ του.

Η ἐλεημοσύνη τοῦ Ἁγίου Ἐλιγίου ἦταν τόσο ὀνομαστή, ὥστε ὅταν ἐρωτοῦσε κανεὶς ποῦ εἶναι τὸ Ἔργαστήρι τοῦ Μεγάλου Ἀργυροχόου, τοῦ ἀπαντοῦσαν: «Θὰ δῆτε τὸ οἶκμα, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένο πλῆθος ζητιάνων, ἐκεῖ εἶναι ἡ οἰκία τοῦ κύρη Ἐλιγίου!».

Ενιπτε τὰ πόδια τῶν πτωχῶν, τοὺς ὑπηρετοῦσε ὡς τραπεζοκόμος καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔτρωγε παρὰ τὰ ἀποφάγια τους. **Κ**αὶ ὅταν δὲν εἶχε πλέον χρήματα νὰ τοὺς δώσῃ, τοὺς ἔδινε τὰ ἐπιπλά του, τὰ ὑποδήματα, ἀκόμη καὶ τὴν ζώνη του.

Οταν ἀπέθανε ὁ Κλοταῖρος (629), ὁ διάδοχός του Δαγοβέρτος προσέλαβε τὸν Ἐλίγιο ὡς ἐξ Ἀπορρήτων Σύμβουλο καὶ φίλο του.

Ο ἐνάρετος Ὑπουργὸς ὑπομονετικὰ ἐνεθάρρυνε τὸν Ἡγεμόνα νὰ διορθῶνῃ τὴν διαγωγὴ του καὶ νὰ συμμορφώνεται μὲ τὴν διδασχὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Χάρις στὰ δῶρα τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἐλίγιος ἱδρυσε τὸ 632 ἓνα Μοναστήρι στὸ Σολινιάκ (νότια τῆς Λιμὸς) καὶ τὴν πρώτη γυναικεῖα Μονὴ στὸ Παρίσι, στὴν θέσι τῆς ἰδικῆς του οἰκίας, ὑπὸ τὴν ἐπιστοασία τῆς Ἁγίας Χρυσῆς (Aurore ἢ

Μονή τοῦ Σολινιάκ.

Aure, † Μνήμη: 4 Ὀκτωβρίου).

«Εἶναι οἱ κλίμακες, μὲ τις ὁποῖες δυνάμεθα νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν», ἔλεγε ὁ Ἅγιος στὸν Βασιλέα.

Συνέδραμε ἐπίσης οικονομικὰ πολλὰς Ἐκκλησίας καὶ κυρίως ἀφιέρωσε τὰ καλύτερα ἔργα χρυσοχοΐας του στὴν διακόσμησι τῶν Ἁγίων (τοῦ Ἁγίου Διονυσίου [† Μνήμη: 9 Ὀκτωβρίου] καὶ τῆς Ἁγίας Γενεβιέβης στὸ Παρίσι [† Μνήμη: 3 Ἰανουαρίου], τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τῆς Τουρώνης [† Μνήμη: 12 Νοεμβρίου], καὶ ἄλλων), καὶ βοήθησε τὴν ἀνάπτυξι τῶν Προσκυνημάτων.

Στὸν χῶρο τῆς πολιτικῆς, ἀποκατέστησε τὶς καλὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Βασιλείου τῆς Γαλλίας καὶ ἐκείνου τῆς Βρετάνης, συμμετεῖχε σὲ πολλὰς διπλωματικὰς ἀποστολὰς καὶ ἦταν ὁ ἐμπνευστὴς μιᾶς μεταρρυθμίσεως τῆς φραγκικῆς νομοθεσίας, ἡ ὁποία τὴν κατέστησε περισσότερο δίκαιη.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Δαγοβέρτου (639), οἱ δύο Ὑπουργοί, ὁ Ἅγιος Ἐλίγιος καὶ ὁ φίλος καὶ βιογράφος του Ἅγιος Αὐδόενος (Οὐέν, † Μνήμη: 24 Αὐγούστου), ἀφιερώθηκαν ὀριστικὰ στὸν Θεό.

Ὁ Ἐλίγιος ἀνέλαβε Ἐπίσκοπος Νογιὸν-Τουρναί (Noyon) στὴν Φλάνδρα καὶ ὁ Αὐδόενος ἔγινε Ἐπίσκοπος Ρουένης (Rouen).

Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἐπισκοπικῆς του περιφέρειας ἦταν ἀκόμη σὲ μεγάλο βαθμὸ εἰδωλολάτρεις καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλίγιος ἐργάσθηκε ἀδιάκοπα γιὰ τὸν εὐαγγελισμὸ τῶν φυλῶν ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὰ δάση

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Θηβαίου στὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Χρυσῆς.

καὶ τοὺς βάλτους μέχρι τὴν Βόρεια Θάλασσα.

Ἄγιοι ὑπῆρξαν οἱ προσήλυτοι, ὁ Ἐπίσκοπος ὁμως δὲν σταμάτησε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, συχνὰ μὲ

κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ἅγιος Ἐλίγιος ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὴν πληροφορία τῆς ἐπιχειμένης κοιμήσεώς του· συγκέντρωσε γύρω του τοὺς μαθητὲς του γιὰ μιὰ τελευταία διδαχὴ καὶ τὴν 1η Δεκεμβρίου 660 παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο, ὅλος χαρὰ πὺ μετέβαινε εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ἐνα ἔτος ἀργότερα, ὅταν ἀνοίχθηκε ὁ Τάφος του, τὸ σεπτὸ Λεῖψανό του βρέθηκε ἄφθορο, μάλιστα εἶχαν μακρύνει τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά του, καὶ ἀνέδιδε οὐράνια εὐωδία, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν πιστῶν καὶ ἐπιβεβαίωσι τῆς ἐλπίδος τους στὴν ζωὴ τὴν αἰώνιο.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*